

РЕШЕНИЕ

№ 4049

гр. София, 19.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Елена Попова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3825** по описа за **2023** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл.208 и сл. АПК, вр. чл.63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на „ФИНКО БУЛ“ ООД, [населено място], депозирана чрез пълномощника му адв. З. Д., срещу Решение №1020/01.03.2023 г., постановено по АН дело №17510/2021 г. по описа на СРС, НО, 103 с-в, с което е потвърдено Наказателно постановление №38-130/09.11.2021 г. издадено от Председателя на Държавна агенция "Национална сигурност" /ДАНС/. Със същото на основание чл.118, ал.1, т.3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП/ на дружеството касатор е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 /две хиляди/ лева за нарушение на чл.54, ал.1 от Правилника за прилагане на Закона за мерките срещу изпирането на пари /ППЗМИП/, вр. чл.76, ал.1 от ЗМИП. В жалбата се твърди, че обжалваното решение е постановено при невярно установяване на фактите и обстоятелствата, свързани с извършеното нарушение касателно мястото на извършване на нарушението и изводите на СРС, че дружеството е субект по чл.4 ЗМИП при извършване на процесната сделка. Освен това се оспорват изводите на въззивния съд, че грешно приложена санкционна норма не е основание за отмяна на НП. В касационната жалба са обосновани и доводи за неспазен српок по чл.34, ал.2 ЗАНН и за маловажност на нарушението по смисъла на чл.28 ЗАНН. По тези съображения, подробно мотивирани и поддържани в съдебно заседание от

процесуалния представител на дружеството се иска отмяна на обжалваното решение и на потвърденото с него НП. Претендира се просъждането на разноски.

Ответникът Държавна агенция "Национална сигурност", чрез процесуалния си представител Х. Х., в представено писмено становище оспорва касационната жалба като неоснователна и недоказана. По подбобно изложени в представени писмени бележки доводи счита, че решението на СРС е правилно. Претендира присъждането на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление №38-130/09.11.2021 г. издадено от Председателя на Държавна агенция "Национална сигурност" /ДАНС/. Със същото на основание чл.118, ал.1, т.3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП/ на дружеството касатор е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 /две хиляди/ лева за нарушение на чл.54, ал.1 от Правилника за прилагане на Закона за мерките срещу изпирането на пари /ППЗМИП/, вр. чл.76, ал.1 от ЗМИП, за това, че като "обменно бюро" – задължено лице по чл.4, т.4 от ЗМИП, съгласно разпоредбата на чл.76, ал.1 от ЗМИП, не е уведомило Дирекция "Финансово разузнаване" на Държавна агенция "Национална сигурност" за извършеното плащане в брой на 06.11.2020 г. на стойност над 30 000 лева, в срока по чл. 54, ал. 1 от Правилника за прилагане на закона за мерките срещу изпирането на пари /ППЗМИП/, а именно до 15-то число на месеца, следващ месеца, за който се отнася информацията или в срок до 15.12.2020 г.

След преценка на събрания по делото писмен доказателствен материал въззивната инстанция е приела, че по несъмнен начин се установява фактичката обстановка, описана в АУАН и в НП, а именно, че „ФИНКО БУЛ“ ООД, [населено място] е вписано в публичния регистър на обменните бюра под №1434 с Удостоверение №1434 от 22.12.2015 г. и като обменно бюро се явява задължено лице по чл.4, т.4 от ЗМИП. На 06.11.2020 г., в [населено място] дружеството продало на "Централна кооперативна банка" АД 15 000 /петнадесет хиляди/ G. – британски лири, по курс 2.1760, с легова равностойност 32 640 /тридесет и две хиляди, шестстотин и четиридесет/ лева. Посочената сделка била свързана с плащане в брой на стойност над 30 000 лева, извършено от/на клиент на "ФИНКО БУЛ“ ООД по смисъла на чл. 76, ал. 1 от ЗМИП. Същата била регистрирана с издадени от обменното бюро: бордеро №87 и фискален бон №0019323 от 06.11.2020 г. в 16:16: 39 часа. Нарушението е установено при извършена на 15.06.2021 г. проверка на място на дружеството в хода на която било установено, че в периода от 01.12.2020 г. до 15.12.2020 г. същото в качеството си на задължено лице по чл.4, т.4 от ЗМИП, като обменно бюро не е уведомило Дирекция "Финансово разузнаване" на ДАНС за извършеното от него на 06.11.2020 г.

плащане в брой на стойност над 30 000 лева във връзка със сделка по покупко-продажба на валута. Въз основа на установеното при проверката е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № ФР-10-3800/15.06.2021 г. за това, че не е уведомило дирекция "Финансово разузнаване" на ДАНС в срок от 01.12.2020 г. до 15.12.2020 г. за плащането в брой – продажба на 15 000 /петнадесет хиляди/ G. по курс 2. 1760, с левова равностойност 32 640 /тридесет и две хиляди шестстотин и четиридесет/ лева, осъществено на 06.11.2020 г. с "Централна кооперативна банка" АД, с което на 16.12.2020 г. в [населено място] извършило нарушение на чл.54, ал.1 от ППЗМИП, вр. чл.76, ал.1 от ЗМИП, деяние, наказуемо по чл. 118, ал. 1, т. 3 от ЗМИП. На 09.11.2021 г. е издадено обжалваното НП.

При така приетата за установена фактическа обстановка СРС е приел, че липсват допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да представляват формално основание за отмяна на обжалваното наказателно постановление. Прието е за неоснователно възражението на жалбоподателя за допуснато съществено процесуално нарушение, изразило се в съставяне на АУАН след изтичане на срока по чл.34, ал. 2 от ЗАНН, тъй като деянието, за което е санкционирано дружеството, е извършено на 16.12.2020 г. При това положение, дори от извършване на нарушението, шестмесечният срок по чл. 34, ал. 2 от ЗАНН за съставяне на АУАН изтича на 16.06.2021 г., а в случая АУАН е съставен на 15.06.2021 г., т. е. преди да изтече срока за това. Приет за спасен е и срокът за издаване на НП по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН. Според мотивите на СРС двата акта съдържат визираните в чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН като минимално изискуемо съдържание реквизити. Нарушението е ясно описано, посочени са датата и мястото на неговото извършване, като му е дадена и съответната правна квалификация. Налице е пълно съвпадение както между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП, така и между посочените като нарушения в АУАН и НП разпоредби. СРС е установел, че и в двата процесуални акта като място на сключване на процесната сделка е посочен стопанисвания от „ФИНКО Б.“ обект за обмяна на валута, находящ се в [населено място], [улица], [жилищен адрес] но е приел, че точното място на сключване на сделката е ирелевантно и няма отношение към обективните признаци на нарушението, за което е санкциониран жалбоподателят. Изводът е верен, доколкото мястото на сделката се различава от мястото на извършеното нарушение. Извършената сделка на стойност над 30 000 лева от лице по чл. 4 от ЗМИП се явява юридическият факт, от настъпването на който възниква задължението на обменното бюро да уведоми дирекция "ФР" на ДАНС в посочения в ППЗМИП срок. Правилно в НП е посочено, че като не е уведомило в срока от 01.12.2020 г. до 15.12.2020 г. дирекция "ФР" на ДАНС за извършеното на 06.11.2020 г. плащане в брой на стойност над 30 000 лева, на 16.12.2020 г. в [населено място] дружеството е извършило административно нарушение. При тези мотиви съдът е приел, че в НП вярно е отразено времето и мястото на извършване на нарушението.

Нарушението е прието за безспорно установено, а доводите в противен смисъл, наведени от жалбоподателя мотивирани са приети за неоснователни. Счел е, че не са налице предпоставките за приложение на чл.28 ЗАНН, като е изложил мотиви в подкрепа на този си извод.

Въззивният съд е установил, че липсва съответствие между посочената за нарушена и приложената санкционна разпоредба, както и че приложимата санкционна разпоредба

за нарушение на чл. 76, ал. 1 от ЗМИП не е чл. 118, ал. 1, т. 3 от ЗМИП, а тази на чл. 116, ал. 1, т. 3 от ЗМИП. Последната обаче се явява закон за по-тежко наказуемо нарушение, тъй като предвижда по-висок минимален размер на санкцията от приложената в конкретния случай. Предвид това и с оглед забраната за влошаване положението на жалбоподателя /*reformatio in pejus*/, съдът е приел, че не разполага с правомощия да измени наказателното постановление. Доколкото в случая нарушението е безспорно доказано, правилно е определен нарушителят, като му е наложена по-лека санкция от предвидената от законодателя, СРС е счел, че обжалваното НП следва да бъде потвърдено, тъй като този подход отговаря както на правомощията на въззивната инстанция по НПК, така и на отразеното в Тълкувателно решение №8 от 16.09.2021 г. на ВАС разбиране, че "правораздавателната функция на държавата, в случая упражнявана от районния съд, не е подчинена единствено на целта да се осигури право на защита на лицето, подведено под административнонаказателна отговорност, а и на целта да се защити правовият ред, когато безспорно е установено неговото нарушение". Приел е, че в настоящия случай правото на защита на нарушителя е гарантирано с изложените в наказателното постановление фактически и правни рамки на нарушението, като подвеждането му под санкционната норма на чл.118, ал.1, т.3 от ЗМИП, доколкото същата се явява по-благоприятна за жалбоподателя, не съставлява основание за отмяна на наказателното постановление. При тези мотиви НП е потвърдено.

При извършената проверка на основание чл.218, ал.2 АПК, настоящия касационен състав намира, че решението е постановено от компетентен съд, в рамките на правомощията му, по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което е валидно и допустимо.

Въззивният съд се е произнесъл въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички релевантни обстоятелства съгласно чл.14, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН, които е установил с редовно събрани съгласно чл.107, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН допустими доказателствени средства по чл.105, ал.1 НПК вр. чл.84 ЗАНН (писмени по чл.127 НПК вр. чл.84 ЗАНН), подложени на проверка по чл.107, ал.5 НПК вр. чл.84 ЗАНН. Решил е спора въз основа на надлежна доказателствена съвкупност, без при формирането и преценката ѝ да са допуснати съществени процесуални нарушения. Правните изводи са изведени при надлежно установена фактическа обстановка, без да са останали неизяснени обстоятелства, които да ги компрометират.

Споделят се изводите на въззивния съд, че в хода на проведеното АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения, основание за отмяна на НП. В тази връзка основателни са доводите на касатора за непълно посочено в НП място на извършване на нарушението. Изпълнителното деяние на последното е „непосочено уведомление“, като в НП е посочено, че нарушението е извършено в [населено място], без да е конкретизирано точното място. Така описано, мястото на извършване на нарушението е непълно, което е нарушение във формата на акта. За да е основание за неговата отмяна обаче, това нарушение следва да е съществено, а то е такова ако ограничава правото на защита на санкционирания или възпрепятства съда да извърши проверка за неговата законосъобразност. В конкретния случай това не е така. В случая нарушението е извършено чрез бездействие, доколкото дружеството не е подало в посочения в закона срок дължимото уведомление. При нарушения извършени чрез бездействие мястото на извършването им е мястото, на което е следвало да се

извърши дължимото действие. От обстоятелствената част на НП е видно, че дължимото уведомление е подадено по-късно. Следователно, задълженото лице знае къде е мястото, на което следва да изпълни задължението си. Предвид това съдът счита, че правото му на защита не е ограничено с непосочване на конкретното място на извършване на нарушението. При така описаното нарушение не е налице и пречка за съда да извърши проверката за неговата законосъобразност, свързана с този реквизит. Следователно този пропуск не е нарушение от категорията на съществените, обуславящи отмяната му на това основание.

Правилни са и изводите на въззивната инстанция относно спазване на сроковете по чл.34 ЗАНН. В тази връзка следва да се добави, че срокът по чл.34 ЗАНН тече от деня, в който органът, който е овластен да състави акта, е узнал кой е нарушителя, а не от датата на извършване на нарушението, както твърди касатора. Съгласно константната съдебна практика, установяването на административно нарушение става след извършване на проверка, съпроводена със задълбочен анализ на събраните доказателства. В случая нарушителят е открит при извършената проверка на място на 15.06.2021 г., от която дата е започнал да тече и срокът по чл.34, ал.2 ЗАНН. АУАН е съставен на същата дата, поради което не е налице твърдяното от касатора неспазване на срока. НП е издадено на 09.11.2021 г., при което е спазен и срокът по ал.3 на чл.34 ЗАНН.

Обосновани и в съответствие със събраните доказателства са и изводите на СРС, че процесното деяние представлява административно нарушение на посочените норми. Съгласно чл.76, ал.1 от ЗМИП лицата по чл.4 уведомяват Дирекция "Финансово разузнаване" на Държавна агенция "Национална сигурност" за всяко плащане в брой на стойност над 30 000 лв. или тяхната равностойност в чужда валута, извършено от или на техен клиент в рамките на установените отношения или при случайни сделки или операции. Като обменно бюро с оглед разпоредбата на чл.4, т.4 от ЗМИП дружеството - касатор има качеството на задължено лице. В случая същото е извършило сделка, като е продало на Ц. чужда валута, за която е получило в брой сума над 30 000 лв. При това банката се явява клиент на „ФИНКО БУЛ“ ООД, поради което последното е било длъжно да уведоми Дирекция "Финансово разузнаване" на ДАНС за извършеното плащане в брой в срока по чл.54, ал.1 от ППЗМИП, а именно: до 15-то число на месеца, следващ месеца, за който се отнася информацията. Като не е подало уведомление за извършената на 06.11.2021 г. сделка до 15.12.2021 г., на 16.12.2021 г. дружеството е извършило вмененото му нарушение, както правилно е приел и СРС.

Правилни са изводите на СРС, че в случая е налице несъответствие между посочената за нарушена и приложената санкционна разпоредба, както и че приложимата санкционна разпоредба за нарушение на чл. 76, ал. 1 от ЗМИП не е чл.118, ал.1, т.3 от ЗМИП, а тази на чл.116, ал.1, т.3 от ЗМИП. Извършеното нарушение е такова по чл.76, ал.1 от ЗМИП, вр. с чл. 54, ал. 1 от ППЗМИП, тъй като чл.76, ал.1 от ЗМИП указва дължимото поведение, а чл.54, ал.1 от ППЗМИП конкретизира срока, в който същото следва да бъде извършено. Следователно приложимата санкционна разпоредба е тази на чл. 116, ал. 1, т. 3 от ЗМИП, изрично предвижда налагане на санкция за посочените в нея нарушения, включително и за нарушение на чл.76 ЗМП. Тази норма предвижда по-висок минимален размер на санкцията от

приложената. С оглед забраната за влошаване положението на жалбоподателя /reformatio in rejus/, съдът правилно е приел, че не разполага с правомощия да измени наказателното постановление. Не се споделят доводите на касатора, че неправилно приложената в случая санкционна норма е основание за отмяна на НП. Това е така защото извършеното деяние е безспорно установено, същото е обявено за административно нарушение, за което е предвидено налагане на имуществена санкция. Предвид обстоятелството, че районният съд е обосновал извод за извършено нарушение на чл. 76, ал. 1 от ЗМИП във вр. с чл. 54, ал. 1 от ППЗМИП, с оглед на забраната non reformatio in reius не са били налице основания за отмяна на наказателното постановление, тъй като допуснатото от административнонаказващия орган нарушение не е ограничило по никакъв начин правото на защита на санкционираното лице.

Настоящата касационна инстанция споредля и изводите на СРС, че по отношение на процесното нарушение не са налице предпоставките за приложение на чл.28 ЗАНН. Касае се до нарушение с типична степен на обществена опасност, в съответствие с останалите такива от този вид, поради което и настоящата съдебна инстанция приема, че правилно въззивният съд е приел, че не са налице предпоставките за приложение разпоредбата на чл.28 от ЗАНН.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън визираните в касационните жалби, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и предвид разпоредбата на чл. 64д, ал. 3 ЗАНН ответникът, чийто процесуален представител е направил своевременно искане за присъждане на такива, има право на разноски. Предвид това касаторът следва да бъде осъден да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 80 лева, определени в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63д ЗАНН Административен съд София-град, XXI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №1020/01.03.2023 г., постановено по АН дело №17510/2021 г. по описа на СРС, НО, 103 с-в.

ОСЪЖДА „ФИНКО БУЛ“ ООД, [населено място] да заплати на Държавна агенция "Национална сигурност" деловодни разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.